

Ceteris paribus

HET WOORD AAN...

... het 500-euro-biljet

Het 500-euro-biljet zag als wettig betaalmiddel het licht op 1 januari 2002. Op 4 mei jongstleden gaf de ECB aan per eind 2018 geen nieuwe 500-euro-biljetten meer te drukken.

Een zwarte dag voor je?

“Wel een zwarte dag, maar niet voor mij. Ik blijf eeuwig geldig en dan is het een kwestie van vraag en aanbod. De ECB heeft het aanbod beperkt; bij gelijkblijvende vraag kan dat maar één ding betekenen: ik word meer waard!”

Maar je verdwijnt wel uit het dagelijks leven?

“Daar kwam ik sowieso al niet veel. Mijn bijnaam is niet voor niets ‘Bin Laden’. Iedereen weet dat ik besta, maar slechts weinig mensen hebben me ooit gezien. Zo heeft 68 procent van de Nederlanders mij, of mijn kleinere broertje van 200 euro, nog nooit in de hand gehad [ECB

bulletin april 2011, red.]. Tweederde van mijn gebruik is voor het opslaan van waarde, eenderde voor het doen van transacties: ik lig graag in een la, in een schoendoos of in een koffer met andere 500 euro biljetten.

Wist je dat ik trouwens ooit ingevoerd was onder druk van een aantal Noord-Europese landen, waaronder Nederland? Die vinden me nu niet meer okselfris. Veel van mijn gebruikers blijken crimineel. Zo deed het Verenigd Koninkrijk me al eerder in de ban omdat uit onderzoek van de Serious and Organised Crime Agency bleek dat negentig procent van mijn gebruikers in het VK criminele bedoelingen met mij had.”

UIT DE OUDE ESB-DOOS

DE RELATIE OVERHEID-BEDRIJFSLEVEN BIJ DE BESTRIJDING VAN DE MILIEUVERONTREINIGING

Overheid en bedrijfsleven hebben een gemeenschappelijk belang - om geheel verschillende redenen overigens - bij het zo schoon mogelijk houden van het leefmilieu. Stel dat het uitgangspunt van de industrie ingegeven zou worden door de overweging alléén de produktiekosten zo laag mogelijk te houden, dan zouden kostenverhogende, onrendabele investeringen, noodzakelijk voor het binnen het bedrijf houden van verontreinigingen, wellicht achterwege gelaten kunnen worden. [...] Gedurende de laatste decennia werd het binnenklimaat van een bedrijf een factor van betekenis voor de produktie. Het werd hoe langer hoe moeilijker mensen te vinden die bereid waren in een sterk vervuilde omgeving te werken; ook werd een direct verband gevonden tussen arbeidsklimaat en produktiviteit.

Clarenburg, L.A. (1968) De relatie overheid-bedrijfsleven bij de bestrijding van de milieuverontreiniging. ESB, 53(2636), 257.

Maar voor wie is het dan wel een zwarte dag?

“Voor de Europese architectuur! Ik ben, net als alle andere bankbiljetten, ontworpen door de Oostenrijker Robert Kalina. Hij heeft bedacht dat ieder bankbiljet een periode uit de rijke Europese architectuurgeschiedenis weergeeft. Op het 5-euro-biljet staan een gebouw en een brug uit de klassieke oudheid, op het 10-euro-biljet een gebouw en een brug uit de Romaanse periode, en zo verder. Als grootste broer ben ik van de jongste tijd: op mij staat een modern gebouw met een moderne brug. Niet een specifiek gebouw of een specifieke brug – *mind you*: daar konden de dames en heren in Europa het niet over eens worden –, maar een fantasiegebouw en -brug. En nu blijkt dat ook al niet meer gewenst. Bah! Blij dat ik geen architect ben.”

